

LILYANA GADYKA,

De prijs van oorlog: over (on)zekerheid, macht
en zelfbedrog

Inhoud

<i>LILIJANA GADYKA</i>	1
Hoofdstuk 1. De eerste ontmoeting.....	4
Hoofdstuk 2 Kiev.....	10
Hoofdstuk 3. Onder de oppervlakte	37
Hoofdstuk 4. Politieke storm.....	39
Hoofdstuk 5. Ontmoetingen	50
Hoofdstuk 6. Ruslana.....	52
Hoofdstuk 7. Lola.....	59
Hoofdstuk 8. Mijn kat Poetin	70
Hoofdstuk 9. Het metro incident.....	75
Hoofdstuk 10. Nasleep	86
Hoofdstuk 11. Schrijven als therapie?	90
Hoofdstuk 12. Studentenjaren EUR.....	97
Hoofdstuk 13. Worden wie je al bent	115
Hoofdstuk 14. Headhunter.....	129
Hoofdstuk 15. Turks Fruit.....	134
Hoofdstuk 16. De Noodlottige Amerikaan.....	138
Hoofdstuk 17. Het mystieke element.....	141

Hoofdstuk 18. Kiev als energie	158
Hoofdstuk 19. Erosie beschaving.....	162
Hoofdstuk 20. Gallandia	165
Hoofdstuk 21. Reflectie.....	170
Hoofdstuk 23. Escalatie en SMO	176
Hoofdstuk 24. Mainstreammedia.....	185
Hoofdstuk 25. Chisinau, Kiev 2.0?	191
Hoofdstuk 26. Epiloog.....	195

Hoofdstuk 1. De eerste ontmoeting

Het begon met een afspraakje in februari 2010. Ze was de zus van een Nederlandse Miss Universe-deelnemer - en eerlijk gezegd: nog mooier dan haar zus. Ik was diep onder de indruk van haar. We gingen uit eten bij restaurant Olympia in Rotterdam.

Wat me het meest is bijgebleven van die avond, is niet eens wat we aten, maar hoe de tijd verdween. Omdat we zo intensief aan het praten waren, verloren we de tijd uit het oog en bleef het personeel tot ver na sluitingstijd passief aanwezig zonder ons te waarschuwen.

Pas tegen half één realiseerden we ons dat we de enigen waren die nog aan tafel zaten. Ze vertelde over haar ex-vriend, met wie ze kort daarvoor haar relatie had beëindigd. Een man met meerdere Grand Cafés, een enorm huis in Brasschaat en een wagenpark waar je U tegen zegt.

Ik had slechts een fiets. Terwijl zij sprak, wist ik al genoeg. Ik zat niet in die financiële categorie. Niet op dat moment. Ik was net herstellende van een echtscheiding die mij financieel volledig had uitgekleed. Een overval op klaarlichte dag - althans zo voelde het destijds.

Er waren periodes geweest waarin ik letterlijk van één euro per dag moest leven. Maar ik had het overleefd. What doesn't kill you makes you stronger. Veel mannen kwamen er slechter van af en moesten onder een brug gaan slapen of erger.

Misschien juist omdat ik in diezelfde periode drie jaar samenwoonde met één van de mooiste en liefste vrouwen die ik ooit heb gekend. Verpleegster Monique. Achteraf gezien was zij mijn reddingsboei. Maar zoals zo vaak: wat je redt in een bepaalde fase van je leven, hoeft niet te blijven.

Na drie jaar zaten we op een dood spoor. Geen drama, geen grote ruzies, wel een harde landing - maar ook het overheersende gevoel dat het klaar was tussen ons. Dat we allebei een andere richting op moesten. Ik heb nooit geloofd in bezit binnen relaties.

Als je iemand echt liefhebt, moet je diegene vrijlaten. Niet als een cliché, maar als een realiteit. In die tijd zag ik op YouTube een kort fragment uit de Bhagavad Gita en dat sprak mij zeer aan. De essentie was dat je niemand bezit in het leven en je alles in bruikleen hebt. In de liefde is het niet anders.

Alles in het leven is slechts tijdelijk. Die gedachte bleef bij mij hangen, misschien omdat hij klopte. Monique wilde een groter huis kopen, een volgende bindende stap zetten. Maar voor mij voelde dat niet als vooruitgang. Eerder als een vorm van stilstand, een leven dat al vastlag.

Ik zag het kopen van een huis als een garantie voor een eentonig leven. Een soort mentale gevangenis, die voor mij voelde als een wachtkamer voor de dood. Ik had drie zeer jonge dochters waarvoor ik grotendeels zorgde en zij stonden voor mij op de eerste plaats.

Monique was toegewijd aan haar twee Sfinx-naaktkatten en kon mijn kinderen, die zich overigens voorbeeldig bij haar gedroegen, qua verantwoordelijkheid zichtbaar niet aan en had chronische migraine. Zelf had zij nooit kinderen gehad of gewild, hetgeen voldoende zegt.

Dat maakt iemand trouwens niet per definitie een slecht mens, integendeel. Het toont zelfkennis. Ook ik had eerst geen behoefte om kinderen te nemen, maar toen ik ze op latere leeftijd kreeg vond ik het fantastisch. Jonge kinderen zijn nog onbevangen, nog niet gesocialiseerd en zijn doorgaans goudeerlijk.

Daarna begint op scholen een subtiel proces van transformatie en dat leidt niet altijd tot dezelfde goudeerlijke jongvolwassenen. Ik was de enige zoon en had vier oudere zussen en vanaf mijn 19e woonde ik al samen met de dubbelgangster van de zangeres Sade.

Mijn vader lag vaak avonden achter de gordijnen te spioneren als mijn zussen werden thuisgebracht door aspirant zwagers. In zijn ogen was geen vent goed genoeg voor zijn dochters. Behalve die ene dan, een heel knappe vent die bij de luchtmacht in dienst was en Cor heette.

Mijn ouders lieten mij volledig vrij in alles en dat deed ik ook bij mijn kinderen en ze kwamen toch alle drie goed terecht. Ik bemoei me nooit met het privéleven van mijn dochters. Niet uit desinteresse, maar uit vertrouwen en daarnaast begeef ik mij intuïtief liever niet in potentiële wespennesten.

Je kan jezelf dus afvragen of het belang van een ‘goede opvoeding’ misschien niet enigszins wordt overdreven. De meeste mensen zijn van nature goedaardig en vaak is scholing ook een kwestie van waardevolle eigenschappen afleren. Die ambitie lijkt steeds verder weg te komen liggen als ik om mij heen kijk.

Monique had haar eigen wereld en haar eigen prioriteiten. We pasten niet meer in hetzelfde verhaal. We waren figuranten in de verkeerde film geworden. Die avond in Olympia zat ik tegenover een vrouw die alles leek te hebben. Schoonheid, uitstraling, intelligentie maar bovenal attraction. Maar ergens voelde ik ook afstand. Niet van haar - maar van mezelf. Ik was niet wie ik normaal was. Ik was een beetje onderdanig, keek te veel tegen haar op en praatte te veel. Ik zocht naar woorden en probeerde indruk te maken. Dat werkte juist averechts omdat naar alle waarschijnlijk alle mannen dat bij haar deden.

Dat was ik niet van mezelf gewend. Mijn hele leven was ik omringd geweest door aantrekkelijke vrouwen. Ik was de enige zoon, met vier oudere zussen. Mijn oudste zus leek twee druppels water op Elizabeth Taylor. De anderen deden niet veel voor haar onder.

Op mijn vijfde was ik al hevig verliefd op ene Constance, een eigengereid mooi blond meisje, die bepaald niet op haar mondje was gevallen. En vanaf jonge leeftijd had ik relaties met vrouwen die opvielen - niet alleen door hun uiterlijk, maar door hun aanwezigheid.

Ik was gewend aan schoonheid, want mijn ex-vrouw was ook een van de mooiste vrouwen van Nederland, ze was Servisch. We hadden een prima en lange relatie, maar elke relatie heeft een uiterste houdbaarheidsdatum. Op het laatst was de ooit perfecte verstandhouding toxisch geworden en onze ooit zo perfecte communicatie was een uitwisseling van onverklaarbare misverstanden geworden.

Dat ligt vrijwel altijd aan beide partijen. Ik ben niet rancuneus en toen het stof van misplaatste haat was neergedwarreld realiseerde ik me dat de breuk onafwendbaar was geweest. Deze Hindoestaanse vrouw had iets hypnotiserends. En misschien voelde zij ook dat ik niet volledig aanwezig was.

Of juist dat ik te veel en te graag wilde. Hoe dan ook - het bleef bij die ene ontmoeting. Achteraf gezien was dat ook logisch. Ik was nog niet voldoende in balans. Niet financieel, noch mentaal. Maar die avond liet wel iets achter. Een gedachte die me niet meer losliet.

Ze had verteld dat haar ex zich avondenlang opsloot in zijn werkkamer en ondertussen met Russische en Oekraïense vrouwen chatte. Ik kon me daar niets bij voorstellen. Ik had nog nooit zo'n betoverend mooie vrouw als haar ontmoet - een Hindoestaanse godin, een Lakshmi - terwijl ik in mijn hele leven gezegend en omringd ben geweest met extreem aantrekkelijke en slimme vrouwen.

Waarom zou je dat doen als je zo'n vrouw naast je hebt vroeg ik mij af? Maar mijn nieuwsgierigheid was gewekt. Op een gegeven moment ging ik zelf kijken. En wat ik zag, geloofde ik in eerste instantie niet. Vrouwen uit Rusland en Oekraïne - stuk voor stuk buitengewoon aantrekkelijk, hoogopgeleid, talentvol.

Te mooi om waar te kunnen zijn. Ik dacht serieus dat het nep was. Dat achter die profielen mannen zaten - Igor en Boris - die westerse mannen financieel kaalplukten. Dat soort praktijken bestaan nog steeds wereldwijd. Vrijwel dagelijks kan men in de krant een verhaal lezen van een opgelicht persoon die totaal geruïneerd werd door oplichters in de liefde.

Datingsites zijn niet veel meer dan slimme verdienmodellen. En toch...Mijn nieuwsgierigheid was groter dan mijn nieuwsgierigheid en wantrouwen. Samen met mijn beste vriend Frank besloot ik de stoute schoenen aan te trekken en de stap naar Kiev te zetten, ook omdat de kwaliteit van het uitgaansleven in groot Rotterdam een dieptepunt had bereikt.

We waren niet op zoek waren naar iets concreets, maar omdat we intuïtief voelden dat er iets was wat we nog niet begrepen. In mei 2010 trokken we de stoute schoenen aan en stapten we in het vliegtuig richting Oekraïne. In zeker opzicht leek deze ervaring op de film *Coming to America* met Eddie Murphy in de hoofdrol.

We vielen met onze neus in de boter want Oekraïne leek in niets op andere West-Europese landen en was qua vertier uniek. Vooral Kiev was een sprankelende stad, meet veel positieve energie en uitstraling. Deze stad zou voorgoed mijn hart veroveren.

Hoofdstuk 2 Kiev

We begonnen onze reis in Vinnitsa, een stad waarvan de voormalige president Poroshenko ooit burgemeester was geweest. Met een oude rammelende Lada werden van Kiev naar deze stad met 371.000 inwoners vervoerd. We verbleven er maar een paar dagen, want onze echte eindbestemming was Kiev.

Via het internet hadden we contact gehad met een dame van een datingbureau en daarom startten we in die stad. Maar al snel kwamen wij erachter dat dating niks voor ons is. Wij wilden vrouwen ‘in het wild leren kennen’. We verkende eerst deze stad een beetje en gingen naar een museum wat we altijd standaard doen.

Deze stad, gesticht in de 14e eeuw, bleek een lange maar ook inktzwarte geschiedenis te hebben gehad. Ik doel dan vooral op de Tweede Wereldoorlog. Vinnitsa was daarvoor ook vaak het strijdtoneel tussen Polen, het Ottomaanse en het Russische keizerrijk geweest met veel getouwtrek. In 1793 kwam deze oblast definitief bij het Russische keizerrijk.

In de Tweede Wereldoorlog werd de helft van alle Joodse inwoners, in totaal 34.000, gefusilleerd door zogeheten Einsatzgruppen met hulp van Oekraïense milities. De andere helft kon op tijd vluchten of werd ingelijfd door het Rode Leger. Van die 17.000 zullen er niet veel de oorlog overleefd hebben want de verliezen aan Sovjetzijde waren astronomisch. Minimaal 27,5 miljoen.

De Amerikaanse militaire topexpert kolonel Douglas MacGregor – een militair expert die ik zeer hoog heb zitten, ook als mens - spreekt zelfs over 39 miljoen gevallen burgers en soldaten. Hij baseert dat onder andere op KGB-archieven die na 1991, na het uiteenvallen van de Sovjetunie werden opengesteld. Hitler had in de nabijheid van die stad, in een bos op 15 kilometer afstand, acht maanden in 1941-1942 zijn tijdelijke hoofdkwartier gehad.

Frank en ik bezochten de dag erop een begraafplaats voor gevallen soldaten. Allemaal jongens van 18 tot 22 jaar. Vreselijk! Wij werden er stil van. Er overviel mij een diep triest gevoel. Mijn hart huilde diep vanbinnen. Wat kunnen mensen toch ware monsters zijn.

Wat een verlies, ook voor de ontelbare nabestaanden. In Vinnitsa gingen we op de vrijdagavond naar een club die Farida Piazza heette. De muziek en sfeer waren fantastisch. De drankjes waren spotgoedkoop. Beeldschone dames botsten ‘per ongeluk’ af en toe tegen ons op en zagen kennelijk dat wij exoten waren uit het ‘rijke Westen’.

We waren een kop groter dan de mannen daar. Franks’ oog viel op zeer aantrekkelijke, struise vrouw met rood haar van in de 20. Zij was net zo snel weer verdwenen als hoe ze verschenen was. Vele jaren later had Frank het nog over haar. Wat is betovering eigenlijk?

Misschien is het ontstaan in onze vroege jeugd of ligt het in ons DNA opgesloten. Wie weet. Als ik bij een groot dansfeest ben en daar zijn pakweg 25 vrijwel identiek uitzierende vrouwen springt er binnen een fractie van een seconde er maar 1 uit.

Waarom? Is het de energie die zij uitstraalt. Haar aura? Een Arabische jonge man kwam Frank waarschuwen dat zij een heel foute vrouw was, hetgeen zijn interesse alleen maar nog meer aanwakkerde. Maar ze ontglipte hem dus. De dag erop verkenden we de stad weer een beetje en op zaterdagavond gingen we weer naar die club.

We werden niet teleurgesteld want in die club zaten meer mooie en energieke vrouwen dan in heel Rotterdam bij elkaar. We kregen hierdoor weer het juiste uitgaansgevoel dat we in Nederland al ruim een jaar zo hadden gemist. Na een lang weekend gingen we naar ons echte einddoel, Kiev.

Wij wilden na onze scheiding weer eens echt verliefd worden. Leeftijdsverschillen tussen man en vrouw bleken er in die cultuur helemaal niet toe doen en we waanden ons weer 25. We hadden tomeloze energie. Dit bewijst dat leeftijd en ouderdom vooral tussen je oren zitten.

Je bent zo jong als je jezelf voelt. Ik herinner mij nog goed een concert van Tina Turner in Ahoy Rotterdam. Op haar 60-jarige leeftijd had ze de energie en uitstraling van 3 jonge meiden van 20. De sleutel is zowel mentaal als fysiek: zo actief mogelijk blijven, gezond eten, niet roken en geen drugs gebruiken.

Dan krimpen je telomeren minder. Ik ben na mijn 30^e nauwelijks wezenlijk veranderd. Dat is geen grootspraak van een man in een midlifecrisis, maar een feit. Vanaf mijn 4^e tot mijn 20^e was ik een profvoetballer in een knop. Elke dag voetbalde ik met mijn vrienden uren per dag, elke dag.

Door weer en wind. Op mijn 19^e heb ik na een wedstrijd tegen Ajax met volle overtuiging gekozen voor de wetenschap en mijn liefje, de dubbelgangster van Sade, waarmee ik verloofd was. Ik hing mijn voetbalschoenen aan de wilgen en in mijn dromen maakte ik nog jarenlang de mooiste doelpunten en assists.

Ik heb me weleens afgevraagd waarom een geniale profvoetballer al te oud wordt bevonden als hij pas 35 is. Op latere leeftijd kan je toch ook in topconditie zijn. Is het niet een verkeerde aanname, een ingesleten gewoonte om met je 35^e af te zwaaien als voetballer of is het heilige vuur dan gedoofd en is dat de ware reden?

In 2010 en 2011 waren wij maar twee lange weekenden naar Kiev geweest. Maar we waren er totaal aan verslingerd geraakt. Het gaf ons zeeën van positieve energie, hoop en een positief gedroomde toekomst. We hadden weer een missie. Na een lang weekend konden we daar maanden op teren en zelfs nu nog na 16 jaar halen we herinneringen op. Maar eind 2010 schatte ik in dat Kiev misschien toch geen haalbare kaart was. Ik werkte 60 uur per week, was eindverantwoordelijk voor vele honderden collega's en ik kon niet voor lang weg. Ik bleef mede om die reden een half jaar, kennelijk uit gemakzucht, hangen aan een Braziliaanse, die in mijn geboortestad Rotterdam woonde. Een extreem jaloeuze vrouw uit mijn stad Rotterdam.

Ik dankte God op mijn blote knieën dat ik na zes maanden weer van haar verlost was. Ik moest van haar gedwongen naar Braziliaanse feestjes. En na afloop ging ze mij in mijn nieren zitten en mij ervan betichten dat ik heel de tijd naar die andere Braziliaanse dames had zitten kijken.

Ja die waren inderdaad veel aantrekkelijker. Maar nee ik zat niet bewust naar hen te staren. Mijd onzekere, jaloerse types in je leven. Deze zijn ronduit gevaarlijk en ergerlijk. Ik had met haar een soort enkelband seksrelatie. In de slaapkamer kon ik haar wel verdragen want zij lustte er pap van.

Maar zodra ze de slaapkamer verliet namen mijn irritaties toe. Ze kon wel goed koken, maar dat heeft voor mij geringe meerwaarde want dat kan ik zelf ook. En ik heb geen vrouw nodig als huishoudster, zoals zoveel mannen, huismusjes. Die huur ik wel in.

Ik ga nooit vreemd in een relatie, in tegenstelling tot veel brave, burgerlijke mannen, die de katjes in het donker knijpen. Ik vind dergelijk gedrag zwak omdat ik dit minderwaardig en respectloos vind tegenover de vrouw. Ik maak het eerst uit en ben wat men tegenwoordig noemt serieel monogaam.

Maar ze bleef zo aan mijn hoofd zeuren dat ik een Oekraïense vrouw, die toevallig in Rotterdam-Centrum was, flink heb genomen net voordat die teek naar mij onderweg was. Misschien was het wraak. Misschien spanning. Toen deze Oekraïense vrouw weer wegging zag ik haar vanuit mijn raam over het onder mijn appartement gelegen zebrapad op de Coolsingel lopen

Die Braziliaanse kwam haar op datzelfde zebrapad in tegenovergestelde richting tegemoet. Als ik op de wc zat aptte ze mij en vroeg wat ik aan het doen was. Mijn liefde voor Brazilië herstelde zich pas in 2023 toen ik een maand in Rio de Janeiro, in Copa Cabana vakantie hield.

Toen ik met haar brak veinsde zij zwanger van mij te zijn. Maar voor een tas van Michael Kors wilde zij het wel ‘weg laten halen’. Toen ik ook nog een bijpassende portemonnee van hetzelfde merk aanbod was de keuze van haar snel gemaakt.

Later las ik een artikel van een bekende Braziliaanse psychologe, waarin deze uiteenzette dat veel Braziliaanse vrouwen ziekelijk jaloers zijn. Dat waren de vrouwen in Kiev totaal niet. Vanaf 2012 verbleven we er vaker en langer. Vanaf april 2012 ging ik er zelfs onafgebroken 6 weken naartoe omdat ik mezelf bevrijd had van de naargeestige politiek arena’s in mijn land.

Ik was op jonge leeftijd topambtenaar geworden en schopte het op mijn 36e tot adjunct gemeentesecretaris van Rotterdam, destijds nog de grootste havenstad ter wereld. Maar ik was het tegenovergestelde van een traditionele, bureaucratische ambtenaar, een remmer in vaste dienst. Ook was ik geen carrièrebeest.

Mijn promoties geschieden op spontane, natuurlijke wijze. Nooit vroeg ik om meer loon of bevorderingen van mijn leidinggevend. Ik had het gewoon naar mijn zin en deed mijn best. Kom niet aan de rechtspositie van de remmers in vaste dienst want dan worden ze wakker en komt het beest in hen los.

Ik werd 27-jarige leeftijd achteraf gezien ‘verkozen’ als hervormer, die de lokale overheid met ruim 33.000 ambtenaren 9 jaar later moest gaan moderniseren. Dat deed ik eerlijk gezegd met vallen en opstaan. Want ambtenaren zijn net witte muizen, zij planten zich in een razend tempo voort en dit soort organisaties zijn ook net Silly Putty.

Het maakt niet uit hoe je ze uitrekt. Ze keren toch altijd weer terug naar de oorspronkelijke vorm. En geld is nooit een groot probleem. Zij verhogen gewoon de gemeentelijke lasten om een sluitende begroting te krijgen. Een jaar terug kreeg ik een brief van dezelfde gemeente waarin werd aangekondigd dat er in mijn wijk betaalde parkeermeters werden geplaatst.

Het argument was dat het in mijn wijk te druk was door parkeerders van buiten de wijk. Heel creatief verzonnen, maar het sloeg nergens op. De burger is gewoon een melkkoe geworden en wij hebben in Nederland een zeer hoge belastingdruk en een indrukwekkend trits van allerlei soorten belastingen, heffingen en invoerrechten.

In Kiev kende men geen parkeermeters en ook strenge politiecontrole op straat was gering. Het leven was daar veel vrijer dan hier en de mensen waar daar veel zelfredzamer. Hoewel ik ruim 22 jaar met veel plezier en ongekende vrijheid dat werk deed, gebiedt de eerlijkheid te zeggen dat ik totaal niet paste bij en in die ambtelijke cultuur.

Voor mij stonden de burgers en de lokale bedrijven centraal in mijn handelen, maar dat gold vaak niet voor alle collega's, ook niet voor de lokale politici. Die in de tijd gezien steeds lichter en meer zelfingenomen werden. Ik kon die lui op den duur niet meer verdragen.

Ik verdeed mijn kostbare tijd. In 2011 zette ik definitief een streep door dit avontuur. Ik moet ook niet zeuren want ik was bevoorrecht en had een goud leven met een onvoorstelbaar c.q. obscene aantal vrije dagen.

Ik hield van heel hard werken en concrete resultaten boeken, maar dat zijn vaak niet de kerncompetentie die in dat soort organisaties worden gewaardeerd. Toen we in Kiev aankwamen, voelden we gelijk dat dit geen gewone stad was. We waren meteen onder de indruk en in shock, in positieve zin dan wel te verstaan. Wat ook opviel was dat de vrouwen daar ook erg elegant, energiek, zelfbewust en benaderbaar waren.

Zij letten bij hun kleding op de kleinste details. Een mooi duurhorloge. Een sierlijke ketting. Een smaakvol handtasje. Schuchter waren ze zeker niet. Eerder avontuurlijk ingesteld en namen vrij regelmatig ook zelf het initiatief en legden contact met ons. Velen spraken Engels. Sommigen vloeiend. Anderen gebrekkig.

Weer anderen totaal niet, waarmee we communiceerden met handgebaren als chimpansees. Regelmatig zaten we nog dezelfde avond met hen bij de opera, bioscoop of in een goed restaurant. En als we echt geluk hadden zaten ze diezelfde avond al bij ons op schoot.

We keken onze ogen uit, vielen regelmatig in katzwijn en wij genoten met volle teugen. Wij waren trouwens niet de eersten die van slag waren, want al duizend jaar eerder beklagden veel Arabische handelslieden zich er over dat zij niet meer aan werken toekwamen nadat zij één van die vrouwen op de slavenmarkt

hadden gekocht. Dat kwam destijds op grote schaal voor. Het waren tot pakweg 500 jaar terug vooral blanke slaven die verhandeld werden. Kiev zelf voelde als een stad vol energie. De architectuur, de muziek, de restaurants, de sfeer - alles klopte.

Overdag een historische metropool, 's- avonds en in de nachten een plek waar het leven zich in volle intensiteit afspeelde. Vertier was er in de periode 2010-2017 volop. De stad bruiste en voelde als een cultureel warm bad. Mijn liefde voor Kiev was nog dieper dan die van Frank, ook omdat ik vanaf 2010 vastbesloten was om er voor een langere periode naar toe te gaan en hij met handen en voeten gebonden was aan zijn eenmansbedrijf.

Langdurige vakanties zouden zijn klanten voorgoed direct hebben weggejaagd. Een betekenisvolle relatie aangaan met een schoonheid uit Kiev als je maar twee keer per jaar voor een lang weekend daar verblijft wat wij gedurende twee jaar deden -was op voorhand een zinloze exercitie en zeker tot mislukken gedoemd.

Een illusie. Op de hoofdstraat van de stad, die Kreschatik heette, flaneerden voluptueuze kanjers met ooievaarsbenen. Geen grammetje vet. Gracieuus lopend op hoge, felgekleurde stilettohakken. Prachtige, weelderige bossen haar.

Zij maakten op ons een verpletterende indruk. Er was een enorme diversiteit qua vrouwen en er waren allerlei unieke kleurschakeringen van ogen en kapsels. Brunettes en zwartharige vrouwen met grote felblauwe ogen. Blondines met bruine en groene ogen.

We waanden ons kinderen in een onbewaakte snoepwinkel en knepen onszelf in onze armen of we niet droomden. Rusland en Oekraïne werden pakweg afgelopen 6.000 jaar jaren bevolkt door ongeveer 150 min of meer dezelfde volksstammen.

Op het steppegebied in wat nu delen van Oekraïne en Rusland bestrijkt werd het paard getemd en het wiel uitgevonden. Hierdoor konden zij zich relatief snel in alle windrichtingen verspreiden. Dit toont tal van genetische onderzoeken ook aan.

Het is beslist niet uitgesloten dat de Indiase Brahmaans Russisch-Oekraïense krijgers met paard en wagen waren, maar dat terzijde. Door talrijke volksverhuizingen en invasies door de millennia heen werden beide landen genetisch erg rijk geworden.

Frank en ik verveelden ons simpelweg in die tijd al een jaar in ons land. De vrouwen daar leunden niet louter op hun uiterlijk, waar zij zichtbaar veel aandacht aan besteedden. Ze hadden vaak meerdere banen, studeerden daarnaast en hadden tal van andere talenten.

De één schilderde niet onverdienstelijk. De ander ontwierp smaakvolle kleding. Weer een ander zong als een nachtegaal of speelde piano op hoog niveau. Schoonheid, talent en intelligentie kwamen hier samen op een manier die wij niet gewend waren.

We voelden ons als kinderen in een snoepwinkel. De veelal vrij kleine mannen zagen er hetzelfde uit en leken door dezelfde vader te zijn verwekt. Hoe dat genetisch kan hebben wij nooit begrepen. Elke straat leek in 2010 op een Miss Universe-verkiezing en ik overdrijf niet. Frank en ik hadden pijn in onze nek van het omkijken.

De mannen daar leefden in Walhalla zonder zich daarvan bewust te zijn of de waarde ervan te beseffen. Maar er zat ook iets paradoxaals in. Zij bleken niet echt serieus in die vrouwen geïnteresseerd te zijn. Of misschien waren eraan gewend geraakt en een tikkeltje verwend geworden.

Keuze zat! Volgens die vrouwen daar namen die mannen vaak geen verantwoordelijkheid. Ook niet voor de door hen verwekte kinderen. Zopen als dorstige vissen en waren chronisch tegen het randje van depressiviteit aan, al dan niet vanwege onderhuidse frustraties.

Misschien waren het de veel te lage salarissen die hen deden beseffen dat ze toch weinig of geen kans maakten op een duurzame relatie. No money, no honey. Of was het gewoon hun aard? Ze hadden goud in handen en waren gezegend, maar lieten deze goudstof door hun vingers glippen.

Volgens die vrouwen hadden veel mannen vaak een onbetrouwbare, onverschillige doorgaans luie aard, altijd bereid tot corrupte praktijken. Dat zijn hun en niet mijn woorden. Later vernam ik voorbeelden van endemische corruptie.

Zo was het Nederlandse scheepvaartbedrijf Damen Shipyards bijna failliet gegaan nadat men zo'n slordige 100 miljoen in Oekraïne had geïnvesteerd in de Okean Scheepswerf in Mykolaïev. Het leek eerder een lucratieve investering te zijn onder andere door de lage lonen en de grootte van de werf.

Maar er deden zich al snel ernstige corruptieproblemen voor. BTW teruggaven werden niet uitbetaald en het bedrijf werd op valse gronden aangeklaagd. Ook werd men afgeperst. Het bedrijf kon niet meer werken zonder veel smeergeld te betalen onder politieke druk.

Er waren diverse oneigenlijke rechtszaken en er was opzettelijke administratieve tegenwerking. Contractuele en financiële verplichtingen werden niet nagekomen. Belangrijke staalleveranties werden nooit uitgevoerd. Het niet naleven van rechtsregels was schering en inslag in Oekraïne.

Volgens de directie van dat bedrijf was Oekraïne het meest corrupte land ter wereld waar men ooit had gewerkt. Oekraïne scoorde zeer hoog op de corruptie indexen. Ik had serieus overwogen ook een bedrijf in dat land te starten in 2014, maar toen ik van die praktijken hoorde heb ik daarvan afgezien.

In 2010 waren mijn collega-directeuren en ik uitgenodigd door de hoofddirectie van Damen Shipyards. Wij kregen een bedrijfspresentatie. Zij repten toen niet over deze corruptiezaken, kennelijk omdat dit dossier destijds nog niet was afgerond en zij hun bedrijf wilde promoten en ons niet wilde confronteren met deze serieuze desinvestering of miskleun zo men wil.